

1. Men innan flockan slagit tu, Ed hade vi sju lif; Men Bruden, och den arma Brud, Hon ligger qwar annu.
 2. Hon war ej wård att båda hem Den Brude-frans hon bar, Hon war ej wård, att qwåden se Uppå sin Heders-dag.
 3. Det blef nu sorg för Gåstabad, Och tårar dracks för Win, Och klagerop och gråmelse Gick hela rymden fring.
 4. En gammal qwinna bjuden war, Ut-öfwer sextio år Hon mistade båd Man och Dräng I sorg hon måste gå.
 5. Tre Hjonelag blef skilda åt, Och två fick följas åt, Den åttonde en unger Dräng Han hade barn också.
 6. Men ett år mest som gråmer mig Om sex wårnlösa barn, Som ingendera kan förstå: De mistat Mor och Far.
 7. De hwila alla i en graf, Lila Do, medagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.
 8. Ett beder jag I unge män, Som Brudgummar wiljen bli, Att ni tar Gud till Ledesman, Ed går det lyckligt till.
 9. I alla mina unga Mdr Som ogif-ta nu går, I bedjen Gud bewara Er För högfärdsanden swår.
 10. Om någon är, som weta wil hwem Wisa hafwer gjort: Det är en qwinna, som war med Och dukat deras bord.

Rosta i Skid. Banks.

1. Men innan flockan slagit tu, Ed hade vi sju lif; Men Bruden, och den arma Brud, Hon ligger qwar annu.
 2. Hon war ej wård att båda hem Den Brude-frans hon bar, Hon war ej wård, att qwåden se Uppå sin Heders-dag.
 3. Det blef nu sorg för Gåstabad, Och tårar dracks för Win, Och klagerop och gråmelse Gick hela rymden fring.
 4. En gammal qwinna bjuden war, Ut-öfwer sextio år Hon mistade båd Man och Dräng I sorg hon måste gå.
 5. Tre Hjonelag blef skilda åt, Och två fick följas åt, Den åttonde en unger Dräng Han hade barn också.
 6. Men ett år mest som gråmer mig Om sex wårnlösa barn, Som ingendera kan förstå: De mistat Mor och Far.
 7. De hwila alla i en graf, Lila Do, medagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.
 8. Ett beder jag I unge män, Som Brudgummar wiljen bli, Att ni tar Gud till Ledesman, Ed går det lyckligt till.
 9. I alla mina unga Mdr Som ogif-ta nu går, I bedjen Gud bewara Er För högfärdsanden swår.
 10. Om någon är, som weta wil hwem Wisa hafwer gjort: Det är en qwinna, som war med Och dukat deras bord.

1. Men innan flockan slagit tu, Ed hade vi sju lif; Men Bruden, och den arma Brud, Hon ligger qwar annu.
 2. Hon war ej wård att båda hem Den Brude-frans hon bar, Hon war ej wård, att qwåden se Uppå sin Heders-dag.
 3. Det blef nu sorg för Gåstabad, Och tårar dracks för Win, Och klagerop och gråmelse Gick hela rymden fring.
 4. En gammal qwinna bjuden war, Ut-öfwer sextio år Hon mistade båd Man och Dräng I sorg hon måste gå.
 5. Tre Hjonelag blef skilda åt, Och två fick följas åt, Den åttonde en unger Dräng Han hade barn också.
 6. Men ett år mest som gråmer mig Om sex wårnlösa barn, Som ingendera kan förstå: De mistat Mor och Far.
 7. De hwila alla i en graf, Lila Do, medagens ljus, Då Guds basuner börja gå, Och wi skall inför Gud.
 8. Ett beder jag I unge män, Som Brudgummar wiljen bli, Att ni tar Gud till Ledesman, Ed går det lyckligt till.
 9. I alla mina unga Mdr Som ogif-ta nu går, I bedjen Gud bewara Er För högfärdsanden swår.
 10. Om någon är, som weta wil hwem Wisa hafwer gjort: Det är en qwinna, som war med Och dukat deras bord.

GS-1876

Hem mycket wädra och aldeles

Nya Sångar,

Den Föresta och Andra:

Strids-Sånger för Swenska Soldater.

Halloh, Halloh, Halloh! x.

Som Söner af det gamla Norden x.

Den Tredje och Fjerde:

Bewårings-Sånger för rakta Unglingar.

Bewåringskarl jag är och blir, x.

Bort plog och spade ur min hand! x.

Den Femte:

Om Brudparet,

som drunkade på Swart-Elfen i Nora Söden och Badetorps by, den 29 November 1828.

I Nora socken och Badetorps by x.

Jönköping, 1839.

Nils Eric Lundström.

...med en ...
...med en ...
...med en ...

...med en ...
...med en ...
...med en ...

2.

...med en ...
...med en ...
...med en ...

1.

Strids-Sånger för Svenska Soldater.

Halloh, halloh, halloh! Från man till man
signalkott gå På jägarfedjan, knall wid knall:
Upp, bröder, till ert fall! Hurrah! Upp, brö-
der, till ert fall!

2. Halloh, halloh, halloh! Till blodig
kamp wi redo sig Med studsarn i vår säkra
hand, Till kamp för Kung och land, Hurrah!
Till kamp för Kung och land.

3. Halloh, halloh, halloh! Till strids,
till strids wi ila må! Hör jägarpipan ljuder
keing Wår belä kamparing, Hurrah! Wår be-
lä kamparing.

4. Halloh, halloh, halloh! I jagthorn
skallen mot det blå: Framåt, framåt går o-
försagdt Det gamla Sweas jagt, Hurrah!
Det gamla Sweas jagt.

5. Halloh, halloh, halloh! Förflugna ku-
lor re'n of nå; Snart, bröder, gåder det,
med mod, Att våga lif och blod, Hurrah! Att
våga lif och blod.

6. Halloh, halloh, halloh! Igenom krut-
rökdimman grå Wår owån kofan mot of
styr. Välkommen hit! — Ge' fyr! Hurrah!
Välkommen hit! — Ge' fyr!

7. Halloh, halloh, halloh! Ännu en sals-
wa eller två! Den Svenske jägarn träffa kan:
Hwar kula fått sin man, Hurrah! Hwar ku-
la fått sin man.

...med en ...
...med en ...
...med en ...

...med en ...
...med en ...
...med en ...

3. Eric Persson hörde kusen till, Och
med broad mera war, Han sade till sin Hu-
stru skön: Du skall bli hemma qwar.
4. Men de med böner och med rop Be-
vekta hennes sinn, Att hon gick ut från Guds
och Gård Och ifrån kårasten sin.
5. Till Carlslas Bruf och Säteri Att
wigfela der undfå. Brufs-Presten wigde dem
ihop Då önska dem allt godt.
6. Men när de kom till stranden ner,
Der stod två unga män: Ni töfwen qwar en
liten stund, Så kommer lastbåten.
7. Man håller för den warningen, Den
ifrån höjden war, Att de ej skulle sänkas ned
Uti den djupa graf.
8. Brudgummen svarar med friskt mod:
Min kära wackra du, Jag hafwer färdats
denna Elf Långt wårre än det är nu.
9. Men när de kom åt östra strand, Då
sick de annat se; Då kom en wäderilning stor
Och slog den farkost ner.
10. De squalpade i wågorna Som Gås-
sen gör om wår, Och ropte högt med grämel-
se, Men ingen hjälp de få.
11. En unger Dräng och rafter Junk,
Sick detta öde se, Han hastade med ifrigt
mod, Att skaffa farkost dit.
12. Men när de kom på samma rum,
Der menniskorna låg, Då sågs der inlet nå-
gon till, Men wågen bruser på.
13. En gammal Summa som war med,
Omkring sextio år, Hon kom till landet flo-
tande, På årorna hon låg.
14. De blefwo qwar i böljans djup Till
andra dagens ljus, Då wi fick skicka bud på
hjälp, Att ta de döda upp.